

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

7 EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) เขียน

อัลเตอร์ วาด

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 197 นอกชายแดน (1)

เมื่อได้ยินคำพูดของเสือเหลือง สองพ่อลูกอย่างเสือแดง และคิมชินรทต่างก็แสดงความประหลาดใจออกมาโดยไม่ปิดบัง

“ท่านเสือเหลืองจะไปเมืองนอกหรือ”

“ท่านเสือเหลือง...ไม่ได้ล้อกันเล่นใช่ไหม”

“ไม่ได้ล้อเล่น นาน ๆ ที่ข้าก็อยากไปสูดอากาศเมืองนอก บ้างนะ”

“ช่วงนี้ท่านดูยุ่งผิดปกติ...ที่แท้ก็รีบสะสางงานเพื่อออกนอกประเทศนี่เอง”

“ฮ่า ๆ ๆ! ใช่แล้ว”

ฮวังจีโฮมองหน้าฉันแล้วอธิบายเพิ่ม

“โจอียชิน นายคงรู้อยู่แล้ว ว่าพรคัมครองที่ฉันได้รับจาก เทพสวรรค์คือ ‘ดำรงอยู่ทุกแห่งหน’ และนั่นก็คือพลังที่ร้ายแยก ใจ”

“อืม”

“พรคัมครองจากเทพสวรรค์จะครอบคลุมแค่คาบสมุทร เกาหลี นั่นหมายความว่าร้ายแยกจะอยู่ได้แค่บนคาบสมุทร เกาหลีเท่านั้น”

ฉันจึงหวนระลึกถึงหน้าตาต่างสถานะของฮวังจีโฮ

[คำอธิบาย : เสือเหลืองแห่งตำนานแกซอน ผู้ได้รับพลัง ‘ดำรงอยู่ทุกแห่งหน’ จากเทพสวรรค์ ดินแดนใต้ที่พรคัมครอง ของเทพสวรรค์แผ่ไปถึง เขาจะปรากฏตัวที่ใดก็ได้ตามใจปรารถนา นอกจากนี้เขายังอาสาปกป้องเขตแดนศักดิ์สิทธิ์ ที่กักขังเสือขาวไว้ และได้รับอนุญาตจากเทพสวรรค์]

[(การดาวน์โหลดบางส่วนล้มเหลว)]

ในกรณีพลัง 'ไปได้ทุกที่' ของเสื่อขาวนั้น ได้ยินมาว่า
สามารถใช้งานนอกคาบสมุทรเกาหลีได้ด้วย เพียงแต่ตอนนี้
ใช้ไม่ได้เนื่องจากติดตีบัพ 'โทสะเทพสวรรค์'

แต่สกลร่างแยกของฮวังจีโฮคงจะซีโกงเกินไปหน่อย
เลยต้องมีข้อจำกัดบ้าง

“นายจะไปต่างประเทศด้วยร่างหลักหรือ”

“ใช่ ไม่ได้ออกจากคาบสมุทรเกาหลีมานานเลย”

ฮวังจีโฮดูตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ตาลุงที่อายุมากกว่าห้าพันปีคงกำลังดีใจที่จะได้ไป
ทัศนศึกษากับนักเรียนม.ปลายบ้าง

ทำงานหนักมาตลอด คงอยากหาจังหวะพักบ้างสินะ

เมื่อหวนนึกถึงภาพที่ร่างแยกของฮวังจีโฮเอาแต่
นั่งเหม่อลอย เพราะยุ่งอยู่กับการคุมร่างแยกร่างอื่น
ฉันจึงไม่อยากพูดอะไรที่เป็นการขัดคอเขา แล้วหันไปคุยกับ
อลมูแทน

“อลมู่ละ อยากได้อะไรเป็นของขวัญ”

หญิง?...บ๊อ!

หลังจากนั้น ฉันก็เก็บของเตรียมตัวออกเดินทางไปต่างประเทศ พลังวางแผนชื่อของขวัญให้ออลมู่ ลูกหลานเสียเงินเพื่อนในห้อง และคนรู้จักทั้งหลายด้วย

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ก็เข้าสู่กำหนดการทำข่าวในต่างประเทศของชมรมหนังสือพิมพ์

ในวันแรก สมาชิกชมรมหนังสือพิมพ์ต้องไปนอนรวมกันหนึ่งคืน เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนออกเดินทาง ด้วยอันติสงส์จากชัยชนะเหนือนักเรียนชั้นปีสอง ห้องศูนย์ในศึกประลองซึ่งมีนิตยสารฉบับพิเศษของแจ็กแกลบอลเป็นเดิมพัน ทำให้ชมรมหนังสือพิมพ์ได้สิทธิ์การจองที่พักของโรงแรมอีคาร์สในช่วงไฮซีซั่นมาครอบครอง

‘อีคาร์สโซล’ แห่งอีคาร์สกรุป แปรนต์โรงแรมลอยฟ้าชื่อดังของเกาหลี

เพื่อให้สมกับฐานะของโรงแรมที่ตั้งชื่อตามบุตรแห่ง
เดดาลัส ผู้สร้างปีกตัวเองจากขี้ผึ้งขาว ตั้งแต่ชั้นห้าสิบขึ้นไป
โครงสร้างภายนอกของโรงแรมจึงมีลักษณะคล้ายกับปีกนก

โดยปีกที่ยื่นออกมานอกตัวอาคารในทิศตะวันออก
ตะวันตก เหนือ และใต้ เรียกว่าอีสต์วิง เวสต์วิง นอร์ทวิง และ
เซาท์วิงตามลำดับ และห้องสวีทจะกระจุกตัวอยู่ตามปีกเหล่านี้

โซนที่พักของเราคือทั้งชั้นของหนึ่งในปีกข้างต้น

“ฉันมุนแชรน ขอเป็นตัวแทนนักเรียนปีหนึ่งเพื่อกล่าว
อะไรบางอย่างค่ะ!”

สถานที่ที่พวกเรา ชมรมหนังสือพิมพ์ใช้สิทธิ์เหมาจอง
ที่พัก และกำลังนั่งหรือไมก็นอนพักผ่อนในท่าสบายโดยไม่แยแส
สายตาของคนรอบข้าง พลังตั้งใจฟังคำปราศรัยของมุนแชรน
พร้อมกับถือแก้วคริสตัลทรงโบราณบรรจุน้ำแข็งและน้ำอัดลม
ด้วยสีหน้าตื่นเต้น ในช่วงเวลาร้อนระอุของปี ซึ่งคนส่วนใหญ่
นิยมหยุดพักผ่อนนั้น คือฟรีเมียมเลานจ์ ซึ่งตั้งอยู่ ณ ใจกลาง
ชั้นบนสุดของอีสต์วิง

“แต่ครูที่ปรึกษาของพวกเรา ครูเจกัลแจกอล ผู้จะตามมา
สมทบในวันพรุ่งนี้ และแต่ผู้สนับสนุนหลักด้านค่าใช้จ่าย
เพื่อเหมาะสมบนสุดของอีสต์วิงในคืนก่อนออกเดินทาง! พระเอก
ตัวจริงของงาน ฮวังจีโฮ!”

“ชน!”

เสียงชนแก้วคริสตัลดังมาจากทุกหนทุกแห่ง

“ฮ่า ๆ ๆ! โจอียชิน ยกแก้วขึ้นสิ!”

ฮวังจีโฮ ผู้ถูกกล่าวถึงในประโยคสุดท้ายของคำปราศรัย
พูดขึ้นจากด้านข้าง พลังยกแก้วด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข

ฉันตัดสินใจถามขณะชนแก้วกับเขา

“นี่”

“ว่ามาสิ”

“นายไปได้จริงหรือ”

ถึงแม้เรื่องนี้จะได้รับการยืนยันไปแล้ว แต่ฉันก็อยากถาม
ให้แน่ใจ

มันไม่ดูแปลกไปหน่อยเหรอ ที่ผู้นำเผ่าเสือกำลังจะออกไปจากคาบสมุทรเกาหลีและไปต่างประเทศด้วยร่างหลัก โดยทิ้งร่างแยกเอาไว้ที่นี้แบบนี้

“อ้อ ไม่ต้องกังวลเรื่องคิมยूरีหรอก ฉันฝากไว้กับหัวหน้าคนทรงแล้ว”

“หัวหน้าคนทรง?”

“เขาจะคอยซ่อมบาเรียให้จนกว่าคิมยूरีจะทนรับแรงดันพลังพิเศษไหว”

ถึงฉันจะเป็นห่วงคิมยूरีก็จริง แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหลัก

ว่าแต่ หมอนี่สั่งให้หัวหน้าคนทรงคอยดูแลคิมยूरีเนี่ยนะ

ดูเหมือนฮวังจีไฮในตอนนี้อยู่ไม่คิดจะปิดบังตัวตนอีกต่อไป อย่างที่เคยบอกไว้ก่อนหน้านี้จริงๆ

แม้ว่าคิมยूरีที่เป็นตัวละครของฉันจะไม่มีทางแพร่พรายความลับหรือทำให้เผ่าเสือดกที่นั่นลำบากก็เถอะ

“คิมยูรียากควบคุมแสงประทับให้ได้นะ ถ้าเป็นเรื่อง
การยืมพลังจากเบ็องบน หัวหน้าคนทรงชำนาญยิ่งกว่าฉันอีก”

นึกแล้วเซียว สมกับที่เป็นทั้งตัวละครของฉันและหัวหน้า
ห้องคนเก่ง มีจิตใจเข้มแข็งไม่เหมือนใครจริงๆ

ถึงช่วงที่ผ่านมาจะพบเจอกับเรื่องยากลำบากมาไม่น้อย
แต่เธอก็ยังแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการ แม้ร่างกายและจิตใจ
จะอ่อนล้าจากการใช้แสงประทับครั้งแรกก็ตาม

ในฐานะรองหัวหน้าห้อง ฉันจะคอยสนับสนุนเธอแบบนี้
ต่อไปแน่นอน

ฉันครุ่นคิดพลางนั่งตม้น้ำอืดลมอย่างอึมเหมใจ

“ทุกคนฟังทางนี้! ถึงจะฉุกฉะหุกไปหน่อย แต่ฉันขอ
ประกาศเปลี่ยนแปลงกำหนดการ”

“หือ? เปลี่ยนตอนไหนเนี่ยนะ”

ในเมื่อประธานชมรมประกาศออกมาแบบนี้ บรรดา
สมาชิกจึงเริ่มส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อด้วยความประหลาดใจ

รองประธานเริ่มฉายโฮโลแกรม

ในขณะที่ประธานชมรมกระแอมอยู่หลายหน ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ทุกคนคงทราบดีอยู่แล้ว การทัศนศึกษาเชิงทำข่าวของชมรมหนังสือพิมพ์ของเรา กำลังถูกเพ่งเล็งโดยกลุ่มคนที่อันตรายที่สุดในโรงเรียนมัธยมปลายอินกัว!”

เมื่อได้ยินคำว่ากลุ่มคนที่อันตรายที่สุดในโรงเรียนมัธยมปลายอินกัว

สีหน้าของสมาชิกชมรมก็ดูตื่นตัวขึ้นมาทันที

คู่หูก็มχανวังฆานของปีสองห้องศุนย์!

แม้ว่านักเรียนปีสาม ห้องศุนย์จะอันตรายไม่แพ้กัน แต่พวกเขาต้องไปบูตแคมป์กับครูอิมยอนฮวาในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน คงก่อความวุ่นวายอะไรไม่ได้ แล้วก็ไม่มีเหตุผลให้พวกเขาเพ่งเล็งชมรมหนังสือพิมพ์อีกด้วย

ถึงจะยังไม่ได้ยินชื่อ แต่ทุกคนต่างก็รู้กันดีว่า กลุ่มคนอันตรายที่ว่า หมายถึงนักเรียนปีสอง ห้องศูนย์ของ ครูเจกัลแจกอล ครูที่ปรึกษาชมรมหนังสือพิมพ์ของเรานั่นเอง

“วันเวลาที่ออกเดินทางและเดินทางกลับจะยังคง เหมือนเดิม แต่เราจะทำกิจกรรมแตกต่างจากที่เคยประกาศไว้ อย่างสิ้นเชิงแทน!”

“ขอโทษที่ปิดบังทุกคนมาตลอด! แต่ถ้าในการเดินทาง ครั้งนี้ เราผูกขาดครูเจกัลแจกอลเอาไว้ไม่ได้ ก็คงไม่มีโอกาสอื่น อีกแล้ว!”

เนื่องจากประธานกับรองประธานชมรม ต่างก็วางแผน อย่างรัดกุมมาตั้งแต่ต้น

สมาชิกชมรมหนังสือพิมพ์ที่แตกตื่นในที่แรก จึงเริ่ม สรรเสริญในความแยบยลของพวกเขา

“สมแล้วที่เป็นประธานกับรองประธานชมรม! ต่างต่าง ออกไปจริงๆ!”

“คราวนี้ฉันต้องซื้อของที่ระลึกพร้อมกับครูเจกัลแจกอลให้ได้...คราวก่อนทำไม่สำเร็จเพราะถูกกิมซานซลขัดขวาง”

ท่ามกลางเสียงเชียร์ของเหล่าสมาชิก ประธานชมรมก็เริ่มอธิบายตารางการเดินทางไปเรื่อยๆ พร้อมกับแสดงแผนที่โดยชี้ไปยังภาพของหมู่เกาะซึ่งเป็นเขตพื้นที่ของประเทศญี่ปุ่น

“อ้อ อีกหนึ่งเรื่องที่ต้องแจ้งให้ทราบ ช่วงนี้เราจะยังเดินทางไปญี่ปุ่นไม่ได้ เพราะชายแดนที่นั่นกำลังจะถูกปิดอีกครั้ง”

“โห อีกแล้วเหรอ”

“ใช่ ก็อย่างที่ทุกคนทราบ พ่อของแซรอนเป็นนักข่าว เขาติดต่อมาหาฉันหลังจากได้ยื่นแผนการเดินทาง เขาบอกว่าตอนนี้กำลังทำข่าวอยู่ในญี่ปุ่น สถานการณ์ที่นั่นไม่ปกติสักเท่าไร”

แม้กระแสประวัติศาสตร์ของโลกฝั่งนี้ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับโลกเดิมของฉัน แต่ก็มีบางจุดแตกต่างกัน

โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ก่อนและหลังเหตุการณ์มิติชนกัน

ช่วงเวลาในการเกิดเหตุการณ์สำคัญ รวมถึงพัฒนาการของเรื่องราวล้วนมีจุดแตกต่างกันอยู่เล็กน้อย

“ฉันลองเข้าเว็บไซต์ข่าวของญี่ปุ่นมาแล้ว แต่ก็ไม่เจออะไรเป็นพิเศษเลย”

“สื่อคงถูกควบคุมอยู่นะ”

“ไม่ได้เรียนรู้อะไรจากตอนเกิดเหตุการณ์มิติชนกันหรือไง”

หลังจากก่อตั้งสาธารณรัฐเกาหลีอย่างเป็นทางการได้ไม่นาน ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่รอยแยกต่างมิติปรากฏขึ้นบนคาบสมุทรเกาหลีเป็นครั้งแรก

รัฐบาลและสื่อของญี่ปุ่น รวมทั้งในไต้หวันก็ใส่ร้ายป้ายสีสาธารณรัฐเกาหลี เช่น ออกมาแถลงการณ์ว่า ประเทศเกาหลีถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ เพราะไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจอธิปไตยของจักรวรรดิญี่ปุ่น แต่หลังจากนั้นไม่นาน บนหมู่เกาะญี่ปุ่นก็เกิดรอยแยกต่างมิติขึ้นบ้างเช่นกัน

ชาวญี่ปุ่นที่เคยภาคภูมิใจเสียเต็มประดา ว่าพวกตนคือประเทศปลอดรอยแยก จึงคอยปิดข่าวการเกิดรอยแยกเป็น

ระยะ และประณามคนที่อ้างว่าเคยสู้กับเอเนมีบนเกาะญี่ปุ่นว่าเป็นพวกสติเฟื่องเพื่อน พร้อมทั้งยุยงประชาชนให้คว่ำบาตร

พฤติกรรมดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลญี่ปุ่นฝึกฝนเพลเยอร์ได้ล่าช้า อีกทั้งกลยุทธ์ในการรับมือกับรอยแยกก็ยังไม่ดีหลังจากบางครั้งก็จัดการด้วยตัวเองไม่ไหว

ในเมื่อคาบสมุทรเกาหลีคือสถานที่ที่รอยแยกต่างมิติปรากฏขึ้นเป็นแห่งแรกของโลก กระทรวงการต่างประเทศของญี่ปุ่นจึงใส่ร้ายว่า ทุกรอยแยกที่ปรากฏที่ญี่ปุ่น ล้วนเป็นฝีมือของรัฐบาลเกาหลี พร้อมทั้งเรียกร้องค่าชดเชยจำนวนมหาศาล แต่ไม่นานเท่าที่อันแข็งแกร่งนั้นก็ต้องพังทลายลง

“อ่า หรือว่าเกิดรอยแยกที่เซตชิโยะอีกแล้ว”

“อ้อ ดูเหมือนจะเป็นแบบนี้แหละ”

“จริงหรือ ที่ชิโยะอีกแล้ว? ทำไมถึงยังยึดติดกับชิโยะอยู่อีก อพยพทุกสิ่งทุกอย่างออกมาให้เหลือแค่เพลเยอร์ก็สิ้นเรื่องแล้ว”

“ในซีโยตะมีพระราชวังอยู่ คงอพยพไม่ได้หรอก ถ้าพังจนราบเป็นหน้ากลองก็ว่าไปอย่าง แต่ในเมื่อพระราชวัง ยังอยู่แบบนี้ จะให้ปล่อยวางก็คงยาก”

เขตซีโยตะ หนึ่งในยี่สิบสามเขตปกครองพิเศษของญี่ปุ่น เป็นพื้นที่ที่รวมเอาสัญลักษณ์สำคัญและกลไกหลักของประเทศ ไว้ด้วยกัน ตั้งแต่อาคารสำคัญของฝ่ายตุลาการ ฝ่ายบริหาร และ ฝ่ายนิติบัญญัติ พระราชวังของจักรพรรดิ บ้านพักนายกรัฐมนตรี อาคารรัฐสภา ศาลสูงสุด และกองบัญชาการตำรวจนครบาล

เขตซีโยตะจึงเปรียบดั่งหัวใจหลักของประเทศที่เกิด รอยแยกอยู่บ่อยครั้งราวกับเป็นการแยกประเทศญี่ปุ่น ซึ่งปฏิเสศการเมืองอยู่ของต่างมิติ ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ระดับสูง ล้มตายไปเป็นจำนวนมาก รวมถึงบุคคลสำคัญในรัฐบาล

กระทั่งนายกรัฐมนตรี ผู้นำรัฐบาล รวมถึงรัฐมนตรี กระทรวงการต่างประเทศ คนที่เรียกร้องให้เกาหลีชดใช้ ค่าเสียหาย ก็ล้วนจากโลกนี้ไปก่อนวัยอันควร

จากคณะรัฐมนตรีสิบห้าคน เหลือรอดชีวิตมาได้เพียง สามคน

แต่แล้วสถานการณ์ในญี่ปุ่นเริ่มดีขึ้นเมื่อบุคคลที่อายุน้อยสุดจากผู้รอดชีวิตทั้งสาม ผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีในเวลานั้น ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีที่ว่างลง จนกลายเป็นนายกรัฐมนตรีที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น

อีกทั้งยังเป็นบุคคลที่ยอมรับการเมืองอยู่ของรอยแยกต่างมิติ และพยายามเจรจากับสำนักงานใหญ่ของสมาคมเพลเยอร์อีกด้วย

ทว่า หลังจากนั้นไม่ถึงสิบปี เขาก็ถูกเขี่ยทิ้งด้วยฝีมือขว้างขว้างทางการเมืองฝั่งตรงข้าม ไม่ใช่ฝีมือของเอเนมิหรือรอยแยก

นับแต่นั้นเป็นต้นมา นโยบายเกี่ยวกับต่างมิติของญี่ปุ่นก็ขับเคลื่อนไปตามผลประโยชน์ทางการเมืองเป็นหลัก

การปิดชายแดนและปิดสื่อ จึงเกิดขึ้นบ่อยครั้งจนชาชิน

“...แบบนี้การแข่งกระชับมิตรระหว่างเกาหลี จีน ญี่ปุ่น จะราบรื่นไหม”

“ช่วงนี้มีเฟลเยอรม.หลายคนหนึ่งกำลังตั้งเป็นพลุแตก
ในญี่ปุ่น เป็นนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิงล้วนที่รับเฉพาะ
ลูกหลานตระกูลผู้ดี ฉันมั่นใจว่าเธอต้องเข้าแข่งกระชับมิตรแน่
ได้ยินคนญี่ปุ่นเอาแต่ป่าวประกาศไปทั่วว่า ‘เป็นสุดยอดอัจฉริยะ
ผู้เกิดมาเพื่อบดขยี้จีนกับเกาหลี!’ อะไรทำนองนั้น”

“เหมือนจะเคยเห็นในทีวีอยู่นะ”

“คาดคะเนด้วยสายตา ยังห่างชั้นกับดาอินเยอะ”

หลังจากใช้เวลาไปกับการประกาศตารางกิจกรรมใหม่
ชมรมหนังสือพิมพ์ของเรา ก็เปลี่ยนมาคุยเรื่องการแข่งกระชับ
มิตรระหว่างเกาหลี จีน ญี่ปุ่นแทน

หลังจากกินมื้อค่ำบนอีสต์วิงเสร็จได้ไม่นาน ก็เข้าสู่
ช่วงเวลากลางดึก

หือ?

ระหว่างกำลังเดินเล่นรอบลานจัตุรัสตามคำแนะนำของ
ประธานชมรมที่บอกให้ออกมากินลมชมบรรยากาศก่อนนอน
ฉันก็เหลือบไปเห็นเงาประหลาดที่ด้านนอกหน้าต่าง

เป็นเงาคนกำลังห้อยหัว

“คุณรองหัวหน้าห้องจอมพิรุฑ ทำไมถึงทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ”

“เปล่า แค่รู้สึกเหมือนมีอะไรอยู่ข้างนอกนะ”

“ไม่เห็นจะมีอะไรเลยนี่”

มุนแซรอนเอียงคอสงสัย

ถ้านับรวมระยะทางที่โรงแรมลอยอยู่เหนือพื้นดินแล้ว ตำแหน่งปัจจุบันของเราจะอยู่สูงจากระดับพื้นดินราวหนึ่งร้อยชั้น จึงไม่ควรจะมีใครไปอยู่ข้างนอกนั้นได้

แต่ถ้าพูดออกไป มุนแซรอนที่กลัวผีขึ้นสมอง คงเสียขวัญ
โดยใช้เหตุแน่

ถึงจะตืดใจนิดหน่อย แต่ฉันก็เลือกที่จะเฉไฉด้วยการพูด
ว่า ‘สงสัยจะเป็นเงานกนะ’ แทน

ระหว่างนั้น ฉันก็ได้ยินเสียงหัวเราะอันร่าเริงของฮวังจีโฮ
ดังมาจากลานจึกกลาง

หลังจากชมวิวยามค่ำคืนจนอิ่มเอมใจแล้ว

“ไว้เจอกันพรุ่งนี้นะ! ถ้ามีอะไรก็ติดต่อหาฉันหรือ
รองประธานได้”

“เด็กปีสองนัดกันว่าจะไต่รุ่งยันเช้า! ถ้าใครนอนไม่หลับ
ก็มาที่ห้องฉันได้!”

“ฉันไปด้วยได้ไหม”

“ได้ทุกเมื่อ! ใครใคร่มาก็เชิญ แต่ถ้าคิดจะกลับก็ไม่ง่าย
หรอกนะ! ถ้าเครื่องติดก็ต้องอยู่ยาวสถานเดียว!”

“ถ้าใครแค่อายากุยเล่น แวะมาห้องพวกเราได้นะ”

“ไม่ใช่แค่อายากุยเล่นหรอก แต่คอนเซปต์ของห้องเราคือ
วิทยุรายการผี! เราจะคุยเกี่ยวกับตำนานสยองขวัญของโรงเรียน
ม.ปลายอินทกวางทั้งคืนเลย ห้ามหลับเด็ดขาดเชียว!”

สุดท้ายแล้ว สมาชิกชมรมส่วนใหญ่ต่างก็ตัดสินใจ
ที่จะกระจุกตัวอยู่กันแค่ไม่กี่ห้อง จนอดตั้งคำถามไม่ได้ว่า
พวกเขาจะเหมาทั้งชั้นไปเพื่ออะไร

“โจอียชิน นายจะทำอะไรต่อ”

“มุนแซรนจะเล่าเรื่องตลกทั้งคืนเพื่อสู้กับรายการผี
ฉันตั้งใจอยู่ว่าจะไปฟังเธอหรือจะเข้านอนดี”

ฉันตอบคำถามของฮวังจีโฮผู้เป็นรুমเมตของตัวเอง
ซึ่งได้มาจากตอนกำหนดห้องพักว่าเขายื่นกรานว่าต้องเป็น
รุมเมตของฉันเท่านั้น

ทั้งที่มีห้องพักให้เลือกมากมายเนื่องจากชมรม
หนังสือพิมพ์เหมาทั้งชั้น ยกเว้นห้องสวีตพรีเมียมของฮวังจีโฮ
ที่มีสองห้องนอน สองห้องน้ำ และสองห้องสุขา รวมถึง
มีห้องรับแขกกับห้องรับประทานอาหารแยกต่างหาก

“อืม ถ้างั้นก็ไม่เห็นจำเป็นต้องแยกห้องกันเลยนี่”

แม้ข้อเสนอของฮวังจีโฮจะสร้างความวุ่นวายเล็กน้อย
ในช่วงแรก แต่สุดท้ายเด็กชมรมหนังสือพิมพ์ก็มารวมตัวกัน
ที่ห้องรับแขกภายในห้องสวีตพรีเมียมของฉันกับฮวังจีโฮ
เพื่อจับกลุ่มทำกิจกรรมโต้รุ่งกันถึงเช้า

ตรงมุมหนึ่งของห้องนั่งเล่น เด็กบางกลุ่มเล่นไพ่กันอย่าง
บ้าคลั่ง บางกลุ่มก็สลับกันเล่าเรื่องผีทีละคน ส่วนประธานชมรม

กับรองประธานที่น่าจะวางแผนกันจนเพลีย ก็ผล็อยหลับไป
บนโซฟาทั้งคู่

เด็กชมรมหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ที่ร่าเริงมาตลอดทั้งคืน
สุดท้ายก็ออกอาการง่วงเหงาหาวนอนเมื่อใกล้ถึงมือเช้า

บึ่งป่อง!

[ยอมจนยอมล : สวัสดิ์ศรีรับอาจารย์]

สำหรับฉัน การได้รับข้อความจากยอมจนยอมลสื่อถึง
การมาเยือนของยามเช้า และเขาคงส่งข้อความมาพร้อมกับ
พยากรณ์อากาศตามปกติ แต่วันนี้ฉันต้องออกนอกประเทศ
ข้อมูลสภาพอากาศของเกาหลีคงไม่มีประโยชน์เท่าไร

ทว่ายอมจนยอมลกลับเปิดประเด็นอื่น ราวกับอ่านความคิด
ของฉันออก

[ยอมจนยอมล : ผมคิดมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้วครับ]

บทที่ 198 นอกชายแดน (2)

ณ สำนักงานทีมประชาสัมพันธ์ที่หนึ่งแห่งสมาคมเพลเยอร์
สาขาเกาหลี

บรรยากาศภายในสำนักงานเต็มไปด้วยความตึงเครียด
มาหลายวันแล้ว พนักงานแต่ละคนต่างวุ่นวายกันยกใหญ่
เมื่อเห็นหัวหน้าทีมอย่างฮงกยูบินยังคงนั่งทำงานหลังขดหลังแข็ง
ราวกับเป็นเครื่องจักร

“หัวหน้าฮงยังไม่กลับบ้านอีกหรือ”

“พระเจ้า...นี่เขาทำงานล่วงเวลาติดต่อกันมากี่วันแล้วเนี่ย”

“ได้ยินว่าหัวหน้าอิมก็เพลียแทบตายเหมือนกัน สงสัย
ช่วงนี้จะยุ่งมากจริงๆ”

เหล่าพนักงานที่สังกัดทั้งทีมประชาสัมพันธ์และฝ่าย
บังคับใช้กฎหมาย ซึ่งมีหน้าที่ร่วมกัน ต่างทำหน้าที่เห็นใจออกมา
เพราะรู้กันดีว่าไม่กี่วันก่อน ฮงแดชอกผู้เป็นหลานชายของ
วีรบุรุษแขนเหล็กและอัจฉริยะด้านวิศวกรรมดาวเทียม เพิ่งออก

จากโรงพยาบาลและเข้าประจำการในศูนย์วิจัยภายใต้ทีมจัดการ
ดาวเทียมของสมาคมเพลเยอร์

เพราะเหตุนี้เอง งานของทีมประชาสัมพันธ์ที่หนึ่งที่ว่ายุ่ง
อยู่แล้ว ก็ยิ่งหนักขึ้นไปอีกหลายเท่า พวกเขาต้องรับผิดชอบ
ในการลบข้อมูลทั้งหมดที่ซิงแดชบอร์ดเคยเผยแพร่บนโลกออนไลน์
ไม่ว่าจะเป็นร่องรอยของอัลกอริทึมหรือแหล่งข้อมูล รวมถึงต้อง
จัดการข้อมูลใหม่ให้ดูสอดคล้องกับเรื่องราวที่เป็นทางการ เพื่อ
ไม่ให้มีร่องรอยใดๆ หลงเหลืออยู่ในระบบเครือข่าย

การลบข้อมูลเพียงอย่างเดียวใช้ทั้งเวลาและทรัพยากร
มากกว่าการเผยแพร่ข้อมูลเสียอีก จึงไม่แปลกที่พนักงานทุกคน
ในทีมประชาสัมพันธ์จะอยู่ในสภาพแทบหมดแรง

และในบรรดาพนักงานที่ทำงานอย่างบ้าคลั่งที่สุดใน
เวลานี้ ก็ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากฮงกยูบิน

ปัก!

ทันใดนั้น ก็มีเสียงอะอะดังขึ้นจากมุมหนึ่งของสำนักงาน

“อ้าก! ทำไมต้องตีผมด้วยครับ!”

“ทำงาน”

เสียงของเจ้าหน้าที่จ้องกับรองหัวหน้าขุนตั้งขึ้น
เจ้าหน้าที่จ้องที่เพิ่งโดนรองหัวหน้าขุนตีตหน้าผากไปหมาดๆ
ร้องประท้วงเสียงหลง

“อ่า นี่มันเวลาพักนะครับ! คนเราต้องมีเวลาพักบ้างสิ
ถึงจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

“เพิ่งพักไปเมื่อสัปดาห์ก่อนไม่ใช่หรือไง”

“แต่ผมก็ตั้งใจทำงานมาสัปดาห์เต็มเหมือนกันนะครับ!
อีกอย่าง การรับชมวิดีโอของควอนเจอินนะ คือพิธีกรรม
อันศักดิ์สิทธิ์และความสุขของชีวิตที่เราควรทำทุกวันด้วย!”

เมื่อเห็นว่าพูดไปก็ไม่เข้าหู รองหัวหน้าขุนจึงถือวิสาสะ
ปิดคลิปที่เจ้าหน้าที่จ้องกำลังดูอยู่ แล้วภาพของบลูไวโอลินิสต์
ที่กำลังบรรเลงเพลงต่อหน้ากำแพงสมุทรก็หายไปจากจอ ทำให้
เจ้าหน้าที่จ้องรู้สึกไม่พอใจขึ้นมาทันที

“อ่า ยังหัวเสียเรื่องที่ถูกแฟนเก่าทิ้งอยู่อีกหรือครับ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรมาลงกับรุ่นน้องสมัยมหาลัยและลูกน้องอย่างผมสิ! อู๊ป!”

พูดจบ เจ้าหน้าที่จองก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองเปลอพูดจาหาเรื่องอีกแล้ว เขาจึงร้องออกมาพร้อมยกมือขึ้นป้องหน้าผากเตรียมรับการตีตครั้งต่อไป แต่คราวนี้การโจมตีไม่ได้มาทางนั้น

รองหัวหน้าขุนคว่าคอเสื้อของเจ้าหน้าที่จองไว้แน่นแทน

“ออกไปทำงานนอกสถานที่กันเถอะ”

“อีก ไม่เอาครับ! ผมรู้ว่าคุณจะลากผมไปโยนทิ้งไว้ในรอยแยกอีก! ตอนนี้งานก็ล้นมืออยู่แล้ว เราไม่ควรออกไปเดินเตร็ดเตร่ข้างนอกนะครับ!”

“ข้างนอกก็มีงานต้องทำเหมือนกัน”

ถึงเจ้าหน้าที่จองจะพยายามโวยวายขัดขึ้น แต่สุดท้ายก็ถูกรองหัวหน้าขุนลากตัวออกไปอยู่ดี

“ช่วงนี้รองหัวหน้าขุนดูเข้มงวดมากเลยนะครับ แต่เป็นเพราะเจ้าหน้าที่จองชอบทำตัวกวนๆ ด้วยล่ะมั้ง”

“ยังไม่แน่ชัดหรอกนะ แต่ได้ข่าวว่าแพนเก่าที่ทิ้ง
รองหัวหน้ายุ่นไป กำลังคบกับหัวหน้าพัคจากทีมประชาสัมพันธ์
ที่สองนะ”

“โห! เลิกกับรองหัวหน้ายุ่นแล้วไปคบหัวหน้าพัคเนี่ยนะ
ถึงรองหัวหน้ายุ่นจะทำตัวแข็งแกร่งกระด้างไปหน่อย แต่ทั้งหน้าตา
และอนาคตก็ดีกว่าหัวหน้าพัคตั้งเยอะ...”

“เรื่องคนรักกัน มันก็พูดยากนะ หัวหน้าพัคอาจจะมีดี
บางอย่างก็ได้ ถึงฉันจะยังไม่รู้ว่าดียังไงก็เถอะ”

ขณะที่บทสนทนาเริ่มเปลี่ยนแปลงประเด็นไปซุบซิบนินทา
ถึงทีมประชาสัมพันธ์ที่สองอย่างสนุกสนาน

ครี๊ด

เสียงขาเก้าอี้ครูดกับพื้นก็ดังก้องไปทั่วห้องราวกับจงใจ
เรียกความสนใจจากทุกคน

“ทุกคนไม่มีงานทำกันหรือครับ”

เสียงอันสุภาพของสงกยูบินที่ดังขึ้น ทำเอาเจ้าหน้าที่
ทั้งชั้นปิดปากเงียบสนิท

ฮงกยูบินยังคงแต่งตัวประณีตเหมือนทุกวัน เสื้อเชิ้ตและกางเกงสแล็กไม่มีรอยยับสักจุด แต่ใต้ตากลับมีรอยคล้ำลึกที่แสดงถึงการอดนอนมาหลายคืน

พนักงานทุกคนที่เห็นภาพนั้นต่างรีบก้มหน้าก้มตาทำงานกันทันที

เมื่อบรรยากาศกลับมาเงียบสงบ ฮงกยูบินก็ทรุดนั่งลงที่เก้าอี้ของตนอีกครั้ง

วันหยุด ตารางเดินทาง...อาจจะไม่ทันก็ได้...คุณครู...

เขามองนาฬิกาที่ฉายบนหน้าจอโฮโลแกรมด้วยใบหน้ากระวนกระวาย

วันเดินทางออกนอกประเทศของชมรมหนังสือพิมพ์โรงเรียนม.ปลายอินทกวงกำลังใกล้เข้ามาแล้ว แต่เขากลับมีงานใหม่เพิ่มขึ้นอีก แถมยังต้องคอยรับมือกับหัวหน้าพักจากทีมประชาสัมพันธ์ที่สองที่คอยขัดขวางอยู่ตลอดจนงานล่าช้าด้วย

แต่ฮงกยูบินก็ยังไม่ยอมแพ้

ยังไม่สายเกินไปหรอก!

องกยูบินจ้องจอโฮโลแกรมตรงหน้าด้วยความมุ่งมั่น
ที่จะใช้วันลาพักร้อนให้ได้ จนบรรดาลูกน้องรอบตัวได้แต่
กลั้นหายใจกันไปเป็นแถบ ๆ

อะไรกันที่ทำให้ลูกศิษย์ของฉันต้องกลุ้มใจขนาดนี้

[ฉันทน์ : ว่ามาสิ]

[ยอมจุนยอล : ขอบคุณครับ อาจารย์!]

แค่บอกให้พุดมาเท่านั้นเอง แต่ยอมจุนยอลกลับส่ง
ข้อความตอบมาด้วยความดีใจ

[ยอมจุนยอล : ผมได้รับข้อเสนอให้ไปเป็นพิธีกรสมทบ
ในรายการวาไรตี้รายการหนึ่งครับ]

สำหรับเพลเยอร์ดาวรุ่งอย่างยอมจุนยอล การได้รับเชิญ
ไปเป็นพิธีกรสมทบไม่ใช่เรื่องแปลกเลย แต่จนถึงตอนนี้
เขามักจะปฏิเสธงานประจำที่อาจกินเวลามากเกินไปเสมอ
เขาเคยออกรายการที่วิหหลายครั้งก็จริง แต่เป็นเพียงโฆษณา
สัมภาษณ์ หรือการเป็นแขกรับเชิญพิเศษแบบครั้งคราวเท่านั้น

[ยอมจนยอมล : ถ้าเป็นปกติผมคงปฏิเสธไปแล้วครับ แต่แนวคิดของรายการมันดีมากจนผมลังเลอยู่]

เขาเริ่มอธิบายคร่าว ๆ ถึงคอนเซปต์ของรายการที่ได้รับเชิญ โดยรวมแล้วเป็นรายการอดิชั่นแบบเปิดที่รวบรวมคนทั่วไปซึ่งไม่เคยมีประสบการณ์เป็นนักร้องมาก่อนมาประกวดแข่งขันกันในรูปแบบเซอร์ไววัล และให้ผู้ชมเป็นผู้ตัดสินผ่านการโหวต

แต่ผู้เข้าแข่งขันในรายการนี้จะถูกจำกัดเฉพาะผู้ที่ 'มีพรสวรรค์ของเพลเยอร์' เท่านั้น

มันเป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับรายการอดิชั่นทั่วไปซึ่งมักจะคัดพวกเพลเยอร์ทั้งตั้งแต้ออกเกสสาร

[ยอมจนยอมล : จากสถิติ เพลเยอร์ที่ยังคงรักษาพลังพิเศษไว้ได้จนถึงวัยผู้ใหญ่ หรือเพลเยอร์ที่ผ่านการรับรองอย่างเป็นทางการ มีเพียงสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของประชากรเท่านั้น เพราะมันยากที่จะตามความผันในสายอาชีพอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเพลเยอร์]

[ยอมจนยอมอล : ถ้าไม่ใช่เพราะรุ่นพี่ควอนเจินมีพรสวรรค์ด้านไวโอลินที่โดดเด่นขนาดนั้น เธอคงไม่มีทางยืนอยู่ในวงการดนตรีได้แน่ คงเล่นไวโอลินเป็นแค่งานอดิเรกเท่านั้น]

ยอมจนยอมอลพูดถูก

แม้ว่าเพลเยอร์ที่ต่อสู้กับรอยแยกต่างมิติจะมีความฝันอื่น แต่ก็ยากที่จะทำให้เป็นจริงได้

ถ้าอยากเป็นครูก็ต้องไปสอนในศูนย์ฝึกอบรมเพลเยอร์ ถ้าอยากเป็นทหารหรือตำรวจก็ต้องสมัครเข้าทีมเพลเยอร์มืออาชีพหรือหน่วยงานในสังกัดถึงจะได้รับการต้อนรับ แต่เรื่องราวจะต่างออกไปสำหรับวงการศิลปะหรือกีฬา

เพลเยอร์ไม่มีสิทธิ์เป็นนักกีฬามืออาชีพได้ตามกฎหมาย และหากหันไปทำเพลงหรือการแสดงก็就会被สังคมตำหนิทุกครั้งทีเพลเยอร์ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง พวกเขาจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนทรยศชาติที่ทอดทิ้งพรสวรรค์อันมีค่าในการต่อกรกับเอเนมีและถูกสาธารณชนเมิน

หากไม่ใช่เพราะควอนเจอินมีพรสวรรค์ด้านไวโอลิน ระดับอัจฉริยะมาตั้งแต่เด็กและมีผู้คนรอบตัวที่ทุ่มเทสนับสนุน ความฝันของเธออย่างจริงจัง ก็คงไม่มีควอนเจอินในวันนี้

แม้แต่ในโลกเดิมของฉัน นักกีฬาทีมชาติที่ประกาศว่าจะไปเป็นนักร้องหรือนักแสดงก็โดนด่ากันระนาวอยู่แล้ว นี่ยังมีเรื่องความมั่นคงของชาติพ่วงมาด้วยอีก การต่อต้านจากสังคมจึงรุนแรงยิ่งกว่า แถมเพลเยอร์ยังมีทั้งชื่อเสียงและทรัพย์สินล้นมือ คนทั่วไปคงมองว่าการพูดถึงความฝันเป็นเรื่องฟุ้งเพื่อสินะ

แน่นอนว่ายังมีเพลเยอร์บางคนที่พอใจกับการทำสิ่งเหล่านั้นเป็นงานอดิเรก แต่ก็ยังมีไม่น้อยที่ไม่อาจหยุดเพียงแค่นั้น

และในยุคปัจจุบัน มุมมองที่คนทั่วไปมีต่อเพลเยอร์ก็เริ่มเปลี่ยนไปที่ละนิด

ถึงของคูก่อนจะได้รับเลือกเป็นสมาชิกรัฐสภาด้วยคำมั่นสัญญาต่อประชาชนว่าจะเข้าร่วมพิชิตรอยแยก แต่ก็ถือเป็นก้าวสำคัญ และยังมีนักดนตรีซึ่งเป็นเพลเยอร์ที่มีชื่อเสียงระดับ

โลกอย่างควอนเจินกับคุณกริกก็ปรากฏตัวขึ้นอีก เมื่อโลกเริ่มกลับคืนสู่สภาวะปกติ เพลเยอร์ก็เริ่มมีโอกาที่จะผันเช่นเดียวกับคนทั่วไป

ถ้าเป็นในเกม แผนรายการแบบนี้คงถูกยกเลิกไปแล้ว

ในโลกของเพลย์มาโก รายการทีวีทำนองนี้ไม่มีทางได้ฉายแน่ โดยเฉพาะหลังจากจอมบงการก่อโศกนาฏกรรมที่คร่าชีวิตผู้คนไปมากมายแบบนั้น

ถ้าจะเปรียบเทียบให้เห็นภาพ ก็เหมือนมีใครเสนอให้ถ่ายรายการออดิชันสำหรับพนักงานดับเพลิงทันทีหลังเกิดไฟป่าครั้งใหญ่

แค่คิดก็รู้แล้วว่าต้องโดนประชาชนรุมด่าและจนไม่เหลือชิ้นดี

เดี๋ยวนะ ในบรรดา NPC ปีหนึ่งห้องศูนย์มีเด็กคนหนึ่ง
ที่เริ่มเข้าเรียนในเทอมสองพูดถึงรายการออดิชันอยู่ด้วยนี่...

ขณะที่ฉันกำลังนึกถึงเด็กคนนั้นที่ยังไม่มาเข้าเรียน
ยอมจนยอมก็ส่งข้อความมาอีก

[ยอมจูนยอล : ผมคิดว่าจุดประสงค์ของรายการนี้ดีมาก
ครับ เพราะไม่ใช่ทุกคนที่อยากจะเป็นเพลเยอร์แล้วเข้าร่วม
ทีมเพลเยอร์มีอาชีพแบบผม]

[ยอมจูนยอล : หลายคนอาจมีพรสวรรค์ด้านการร้องเพลง
การเต้น หรือการแสดง แต่ต้องละทิ้งความฝันไปเพราะสังคม
ไม่ยอมรับ ผมเลยอยากสนับสนุนความฝันของพวกเขาครับ
ส่วนเรื่องการพิชิตรอยแยก ผมจะตั้งใจให้มากขึ้นแทนเอง]

ลูกศิษย์ของฉันช่างมีความคิดน่าชื่นชมจริงๆ

ในบรรดาเพลเยอร์ดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงในวงการบันเทิง
ยอมจูนยอลถือเป็นคนที่ได้รับความนิยมนจากสาธารณชน
มากที่สุด เพราะแบบนี้ทางรายการถึงเลือกไปเป็นพิธีกรสมทบ
สินะ

ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมรายการถึงเชิญยอมจูนยอล
และทำไมเขาถึงล้มเล

[ฉัน : แล้วนายอยากทำยังไงล่ะ]

[ยอมจูนยอล : ผม...]

จากนิสัยของยอมจุนยอล เขาต้องอยากร่วมรายการแน่ ต่อให้ต้องลดเวลานอนลงก็ตาม แต่สาเหตุที่เขายังลังเลจนถึงกับต้องส่งข้อความมาหาฉัน ก็เพราะว่าเขาเพิ่งให้คำมั่นสัญญาบางอย่างไว้กับฉัน เมื่อครั้งที่เขาส่งรูปการถ่ายแบบฤดูหนาวมาให้ดู

‘ตอนนี้ถ่ายแบบเสร็จแล้ว ผมจะตั้งใจฝึกให้หนักกว่าเดิมครับ!’

ทั้งที่พูดแบบนั้นไว้แล้ว ถ้าจู่ๆ เขาไปรับงานเป็นพิธีกรรมทบรายการว่าไรตี้ก็คงกลายเป็นคำพูดที่ย้อนแย้ง บางทีเรื่องนี้อาจจะทำให้ลูกศิษย์ผู้แสนดีคนนี้ลำบากใจสินะ

[ฉัน : ไม่ต้องรีบทำการบ้านนักหรอก ฉันจะช่วยสอนเพิ่มเติมในตอนที่มีเวลาเอง]

[ยอมจุนยอล : อาจารย์...! ขอขอบคุณที่ใส่ใจผมครับ!]

[ฉัน : อืม ฉันจะคอยเป็นกำลังใจให้นะ]

[ยอมจุนยอล : ผมจะทำหน้าที่พิธีกรรมทบให้ดีที่สุดครับ!]

[ยอมจุนยอล : (สติ๊กเกอร์)]

เขาส่งสติ๊กเกอร์มังกรแดงถือไมโครโฟนพร้อมท่าทางดีใจสุดขีดกลับมาให้ ฉันจึงปิดหน้าต่างแชตในดีไวซ์ลงพร้อมภาวนาให้ความท้าทายครั้งใหม่ของลูกศิษย์คนนี้ประสบความสำเร็จด้วยดี

ไม่นานนัก เสียงนาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้ตรงกับเวลาเมื่อเช้าก็ดังขึ้น สมาชิกชมรมหนังสือพิมพ์จึงเริ่มทยอยตื่น และเหล่านักรบที่เฝ้ายามทั้งคืนก็ปิดขี้เกียจ ก่อนจะพากันเดินไปยังห้องอาหารของโรงแรม

หลังจากเหตุการณ์การปะทะระหว่างมิติ คาบสมุทรเกาหลีก็กลายเป็นพื้นที่ที่มีพลังใต้ดินเข้มข้นที่สุด

เหล่าบรรพตระกูลส่วนใหญ่ต่างอพยพมาที่คาบสมุทรแห่งนี้ แต่ก็ยังมีบางส่วนที่คงอยู่ทั่วทุกมุมโลก เพื่อสืบทอดตำนานของตนต่อไป

ในบรรดาบรรพตระกูลที่ยังหลงเหลืออยู่ในจีนมีสี่ตน

พวกเขาถูกเรียกขานมาแต่โบราณว่า 'สี่สัตว์ศักดิ์สิทธิ์'
หรือ 'สี่สัตว์มงคล'

หนึ่ง คือ มังกรทองผู้เป็นสัญลักษณ์แห่งจักรพรรดิ

แม้เหล่ามังกรส่วนใหญ่จะย้ายถิ่นมายังคาบสมุทรเกาหลี
แล้วก็ตาม แต่มังกรทองยังคงอยู่บนแผ่นดินใหญ่เพื่อคุ้มครอง
ประตูสู่มังกรพร้อมกับเหล่านางทรง

มังกรทองมักจะเดินทางมาที่คาบสมุทรเกาหลีอยู่บ่อยๆ
เพื่อพบกับยอมจุนยอลและแม่ของเธอ แต่ยังไงก็ถือว่ายังอาศัย
อยู่บนแผ่นดินใหญ่อยู่ดี

สอง คือ สัตว์แห่งเมตตาธรรมผู้เป็นสัญลักษณ์แห่ง
ความสงบสุข มีร่างเป็นกวาง หางเป็นวัว กีบเท้าและแผงคอ
เหมือนม้า เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในชื่อกิเลน

สาม คือ หงส์แดงผู้เป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจของราชัน
รูปลักษณะของมันแตกต่างกันไปตามตำนาน บ้างก็ว่าเป็น
การผสมระหว่างไก่ นกนางแอ่น กวาง นกกระเรียน ปลา และ
เปิดแมนดาริน บางตำนานบอกว่ามันเปล่งแสงเป็นห้าสี

ทั้งกิเลนและหงส์แดงต่างมีแค่ชายหญิงอย่างละหนึ่งคู่เท่านั้น

แม้จำนวนของพวกเขาจะน้อยจนนับได้ แต่ทั้งสองเผ่าก็มีบทบาทสำคัญในช่วงท้ายของเส้นเรื่อง

ทว่ายังอีกนานกว่าที่พวกเขาจะปรากฏตัว จึงไม่อาจคาดเดาได้ว่าตอนนี้พวกเขากำลังใช้ชีวิตอย่างไร

และบรรพตระกูลตอนที่สี่ก็คือ...

เต่าผู้เป็นสัญลักษณ์แห่งชีวิตอันยืนยาวและคำพยากรณ์

เต่าแทบไม่ปรากฏตัวในเกมเลย

และดูเหมือนจะไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเส้นเรื่องหลักมากนัก แต่ไหนๆ ก็มาถึงจีนแล้ว การรู้เรื่องของพวกเขาไว้ก็คงไม่เสียหาย

ขณะที่ไล่อ่านข้อมูลจากหนังสือเล่มเล็กที่ประธานชมรมแจกให้ เครื่องบินของพวกเรา ก็มาถึงจุดหมายปลายทางพอดี

“ตรวจดูอีกทีนะ ว่าลืมอะไรไว้บนเครื่องบินหรือเปล่า”

“ครับ!”

“ค่ะ!”

ขณะที่เด็ก ๆ ชมรมหนังสือพิมพ์เคลื่อนขบวนออกจากอาคารผู้โดยสารตามคำสั่งของเจกัลแจกอล ครูที่ปรึกษาผู้ตามมาสวมทบที่สนามบินในตอนเช้า

เมื่อมาถึงด้านหน้าทางออกของสนามบินนานาชาติ เจิงตูซวงหลิวของมณฑลเสฉวน พวกเราก็พบกับกลุ่มคนเกาหลีที่คั่นหน้าคั่นตาเป็นอย่างดี

“ครูเจกัล!”

“บั้งเอิญจ้งเลย!”

“คิดถึงจ้งครับ!”

กิมซานชลและวังซานชลส่งเสียงร้องเรียกอย่างดีใจพร้อมกับบรรดานักเรียนปีสอง ห้องศูนย์ที่กำลังจับกลุ่มรอ พวกเราอยู่อย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

บทที่ 199 นอกชายแดน (3)

ณ อาคารสหภาพชมรมของโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์
ห้องศิลปะประจำชมรมศิลปะ ซึ่งเป็นสตูดิโอเฉพาะสำหรับ
จิตรกรรมเกาหลีแบบดั้งเดิม

มินก็อรินกำลังผสมสีจากเม็ดสีธรรมชาติเพื่อสร้างสีใหม่

ในเมื่อมีสีรองทงคุณภาพสูงเข้ามาในชมรมทั้งที่
อยากลองสร้างสีเขียวอ่อนของใบบัวจ้ง

เมื่อสีที่บดละเอียดเริ่มเผยเจดเขียวของใบบัวออกมา
อย่างงดงาม ความคิดสร้างสรรค์ของเธอก็เริ่มพลุ่งพล่านขึ้นมา
ในหัว

ภาพของบรรยากาศรอบทะเลสาบสี่ครามในวันที่ฝนตก
หนัก ท้องฟ้ามืดครึ้มที่มองผ่านร่มและใบไม้ที่ชุ่มไปด้วย
หยาดฝน

ท่ามกลางทิวทัศน์ที่เธอเห็นขณะหลับตา มินก็อรินยังคง
ตัดสินใจไม่ได้ว่าจะวาดส่วนใดก่อน มือของเธอจึงไม่ขยับเขยื้อน

“จิตรกรมินก็อริน”

“...”

ร่างภาพด้วยอะไรดีนะ

ใช้หมึกเขม่าเปลือกสนแดงดีไหม

หรือจะใช้หมึกธรรมชาติผสมน้ำมันกับกาวก็เข้าทำดี
เหมือนกัน...

“จิตรกรมินก็อริน!”

เมื่อมีคนแตะไหล่ มินก็อรินก็สะดุ้งตื่นจากภวังค์ทันที

“หือ...?”

“มีโทรศัพท์มาครับ! ท่านจิตรกรของคยองบักโทรมา!”

สมาชิกชมรมศิลปะชั้นปีสองคนหนึ่งซึ่งเป็นแฟนคลับ
ของมินก็อริน แจ้งเธอด้วยน้ำเสียงสดใส

เธอสะดุ้งเล็กน้อยเพราะตอนนี้ไม่ได้สวมแว่น AR ทำให้
เธอเห็นเป็นคนจริงๆ ไม่ใช่ตุ๊กตายัดนุ่นเหมือนทุกที

แต่เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมาคนเดียวและเสียงนั้นก็คุ้นหูดี
แถมคราวนี้ไม่มีเหงื่อเย็นไหลลงมาตามขมับหรือหัวใจเต้นแรง
ผิตปกติอีกแล้ว มินก็อรินจึงตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว

อ้อ...เขาบอกว่าอาจารย์โทรมาสินะ

เธอเบือนสายตาจากสมาชิกชมรมศิลปะไปยังด้านหน้า
และเห็นโฮโลแกรมแจ้งเตือนว่ามีสายเรียกเข้า

มินก็อรินรีบพยักหน้าด้วยความประหม่า

“เอ่อ ขะ ขอขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ! ผมต่างหากที่รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง!”

สมาชิกชมรมที่ได้พูดคุยกับมินก็อรินแค่นี้ก็ประโศกดีใจ
จนกระโดดโลดเต้นก่อนจะรีบวิ่งออกไปจากห้อง

เมื่อประตูปิดลง มินก็อรินจึงรับสาย

“อาจารย์ ขอโทษที่รับสายช้าค่ะ”

[ไม่เป็นไร ฉันต่างหากที่โทรมารบกวนตอนเธอกำลัง
ทำงานอยู่]

ฮงคยองบักเข้าเรื่องทันที

เนื่องจากก่อนหน้านี้ ผลงานของสองศิษย์อาจารย์มากกว่าสามสิบชิ้นถูกสับเปลี่ยนในระหว่างการปรับปรุงหอศิลป์แห่งชาติและเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการสืบสวนเป็นวงกว้างเพื่อตามผลงานเหล่านั้นกลับคืนมา

ฮงคยองบักจึงอธิบายรายละเอียดให้มินกืออรินฟัง

[...ฉันจะส่งรายชื่อผลงานที่ตามกลับมาได้ให้เธอนะ]

‘เกล็ดบุปผา’

ภาพที่วาดหลังจากเห็นปลาการ์ปติดตัวขึ้นจากบ่อ

‘อาทิตย์อัสดง’

ภาพที่วาดจากทิวทัศน์พระอาทิตย์ตกดินซึ่งได้เห็นพร้อมกับครอบครัวของชงแดซอกที่ฮงซอน

มินกืออรินโล่งใจเมื่อได้ยินว่าผลึกแห่งความทรงจำของเธอถูกนำกลับมาได้แล้วบางส่วน

แต่หลังจากรอฟังอย่างกระวนกระวาย ชื่อของผลงาน
ชิ้นแรกที่เขาวาดร่วมกับอาจารย์ ก็ไม่ถูกเอ่ยออกมาเสียที

“อาจารย์ แล้วอีมูก็สู่วรรคส์ละคะ”

[...]

ระหว่างรอคำตอบ มินก็อรินก็นับนิ้วตามชิ้นงาน
ที่ทวงคืนกลับมาได้

พอนับเสร็จ เธอก็พบว่าผลงานร่วมทุกชิ้นของเธอ
กับอาจารย์ถูกนำกลับมาแล้ว เขาแค่ ‘อีมูก็สู่วรรคส์’ เท่านั้น

[ตอนนี้ยังอยู่ในระหว่างการตามหา คงได้คืนในเร็วๆ นี้
แหละ ไม่ต้องห่วงหรอก]

“ค่ะ...”

[เดี๋ยวฉันจะไปที่ห้องชมรม เรียกเด็กคนอื่นมารวมตัว
แล้วไปกินมือเย็นด้วยกันดีกว่า]

หลังวางสาย มินก็อรินก็ถอนหายใจยาวออกมา

แม้ว่าในใจจะยังกังวลกับผลงานชิ้นแรกที่ยังไม่รู้
ชะตากรรม แต่เธอก็พยายามรับมือกับความรู้สึกนั้นอย่างดี

ถ้ารู้เรื่องนี้ก่อนจะเริ่มมาโรงเรียน ฉันคงร้องไห้ไม่หยุด
แน่

ตั้งแต่เริ่มเข้ามาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ โลกของมินก็อริน
ก็เปลี่ยนไปมาก

แม้ 'อีมูกีสู่สวรรค์' จะสำคัญก็จริง แต่ยังมีสิ่งอื่นสำคัญ
ยิ่งกว่า

คำทักทายจากสมาชิกชมรมศิลปะ ข้าราชการของคิมยูรี
ที่ยังพักรักษาตัวในโรงพยาบาล และซงแดซอกที่ยุงขึ้นมาก
หลังออกจากโรงพยาบาล ทั้งหมดล้วนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเธอ
ในตอนนี้

ในหัวของมินก็อรินไม่ได้มีแค่ภาพวาดอีกต่อไปแล้ว

ตอนนี้ฉันสามารถไปได้หลายที่ โดยไม่ต้องพึ่งแว่น AR
แล้วด้วย

มินก็อรินเริ่มเปลี่ยนไปหลังจากวันค่ายเยาวชน เธอเริ่มพูดคุยกับผู้คนและไปในสถานที่ต่างๆ ได้มากขึ้น แม้จะยังกลัวความมืดในใจของคนแปลกหน้าอยู่บ้าง แต่เมื่อรู้ว่ายังมีสิ่งที่น่ากลัวกว่านั้น ความกลัวเดิมก็ลดลงไปมาก

ฉันกลัวว่าจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับแดซอก ครูฮัมกินฮยอง และเพื่อนในห้องมากกว่า ถ้าฉันได้อยู่ที่นั่นด้วย ก็อาจจะช่วยเหลืออะไรได้บ้าง...

มินก็อรินมองแว่น AR ที่วางอยู่ข้างแท่นหมีกก่อนจะกำมือแน่นพลางตัดสินใจว่าจะกล้าให้มากกว่านี้อีกนิด

ตอนกินมื้อเย็นกับอาจารย์และคนในชมรมศิลปะ...ฉันจะลองถอดแว่นดูสักครั้ง

ถึงจะยังไม่กล้าถอดชุดออก แต่วันนี้เธอรู้สึกที่ตัวเองสามารถมองเห็นเด็กๆ ชมรมศิลปะได้โดยไม่ต้องพึ่งพาตุ๊กตายัดนุ่นในแว่น AR อีกแล้ว

“พวกเขามาที่นี่ได้ยังไงกัน”

อย่าบอกนะว่าพวกเขาซื้อตัวเครื่องบินทุกเที่ยวของทุกสายการบินไว้ล่วงหน้า?

ตอนที่เจกัลแจกอลหายไปอยู่ท่ามกลางกลุ่มรุ่นพี่ปีสองห้องศูนย์

กิมซานซลกับวังซานซลที่ยืนอยู่หลังสุดก็เชิดคางขึ้นแล้วพูดว่า

“พวกเราก็จัดหาเครื่องบินเช่าเหมาลำตามมานะสิ”

“ประธานชมรมหนังสือพิมพ์สร้างเรื่องวุ่นวายใหญ่เลยกว่าจะจัดตารางให้ลงตัวได้แทบตาย!”

คำพูดนั้นน่าทึ่งยิ่งกว่าการซื้อตัวเครื่องบินทั้งหมดเสียอีก

นักเรียนสามารถจัดหาเครื่องบินเช่าเหมาลำได้เนี่ยนะ?

แต่เมื่อคิดถึงสถานะลูกสาวเจ้าของโรงแรมเครือฮีคาร์สอย่างกิมซานซล และลูกชายนักธุรกิจเจ้าของแบรนต์ ‘นีอู’

ซึ่งเป็นหนึ่งในแบรนต์हरुรหาคืออุปห้าของโลกอย่างวังชานซล
ก็ใช้ว่าจะเป็นไปได้เสียทีเดียว

“ใช่ กว่าที่จะคุมงบได้ก็เหนื่อยแทบแย่ ราคามันสูงกว่า
ที่คิดเยอะเลย ต้องพิชิตรอยแยกหาเงินมาจ่ายกันอยู่ตั้งนาน
แหละ”

“เงินสมทบห้องเรียนน้อยเกินไปจริงๆ ... มูลนิธิวังมยของ
น่าจะอนุมัติงบให้มากกว่านี้หน่อยนะ!”

ต่อให้มูลนิธิวังมยของทุ่มงบประมาณให้นักเรียนมาก
แค่ไหน ก็คงไม่ครอบคลุมถึงค่าเช่าเหมาลำเครื่องบินเพื่อตามครู
ไปต่างประเทศแน่

ฟังจากที่พวกเขาพูด ดูเหมือนว่ารุ่นพี่ทั้งสองจะไม่ได้
ฟังพาอำนาจของครอบครัวเลย ฉันจึงสัมผัสได้ถึงความมุ่งมั่น
อย่างเหลือเชื่อในการจัดหาเครื่องบินเช่าเหมาลำเพื่อไปเที่ยวกับ
แจ็กแกลงโดยเฉพา

กระทั่งสมาชิกชมรมปีหนึ่งถามขึ้น ขณะมองประธานและ
รองประธานชมรมผู้มีใบหน้าที่อึด

“ทำไมพวกคุณพีบีสองห้องศูนย์ถึงไม่เข้าชมรมหนังสือพิมพ์กันล่ะ”

“พวกบ้านั้นตั้งใจจะเข้าชมรมตั้งแต่ตอนปีหนึ่งแล้ว!”

รุ่นพีบีสองคนหนึ่งเริ่มเล่าความหลังเกี่ยวกับเหล่ารุ่นพีบีสอง ห้องศูนย์ให้พวกเราฟัง

ตั้งแต่ตอนเข้าเรียนปีหนึ่ง ห้องศูนย์ พวกเขาก็ขึ้นชื่อว่าเพี้ยนสุดขีดแล้ว แถมยังมีแนวคิดสุดโต่งว่า ‘ครูทุกคนล้วนเป็นศัตรู’ อึกต่างหาก และทำตัวก้าวร้าวไม่เลือกหน้าไม่เว้นแม้แต่กับแจ็กแจกออลด้วย

พอเห็นสภาพตอนนี้แล้วก็จินตนาการไม่ออกเลยว่าตอนนั้นพวกเขาทำตัวก้าวร้าวยังไง

ดูเหมือนสมาชิกปีหนึ่งจะคิดเหมือนกันกับฉัน เขาจึงถามต่อด้วยสีหน้าตกใจ

“เฮ้? กับครูแจ็กนั่นะเหรอ”

“น่าที่งสุด ๆ”

“รู้สึกได้เลยว่าครูเจกัลแข็งแรงแรงขนาดไหน”

“ตำแหน่งครูประจำชั้นห้องศูนย์นะ ไม่ใช่ใครก็ทำได้
หรอกนะ”

บรรดารุ่นพี่ชมรมหนังสือพิมพ์มองเหล่ารุ่นพี่ห้องศูนย์
ที่กำลังวุ่นอยู่กับการถ่ายรูปคู่กับเจกัลแจกอล ก่อนจะพูดขึ้น
อย่างเศร้าสร้อย

ตำนานของห้องศูนย์แห่งโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์
ที่ได้ชื่อว่าแสบที่สุดและแข็งแกร่งที่สุดนั้นไม่ได้มาเพราะโชคช่วย
จริง ๆ

แล้วจู่ ๆ รุ่นพี่เหล่านั้นก็ลดเสียงลง

“อ้อ แล้วก็ห้ามพูดถึงเรื่อง ‘หนึ่งเดือนแห่งนรก’ ต่อหน้า
พวกนั้นเด็ดขาดเลยนะ”

“ใช่ ถ้าเผลอพูดขึ้นมาละก็ พวกนั้นจะเจ็บปวดมากเพราะ
รู้สึกผิดจากใจจริง และครูเจกัลก็จะเจ็บปวดไปด้วย เพราะ
พวกนั้นก็คือเป็นลูกศิษย์ของเขา”

แม้จะเรียกว่า ‘หนึ่งเดือนแห่งนรก’ แต่นักเรียนปีสอง ห้องศูนย์ก็ใช้เวลาไม่ถึงสี่สัปดาห์ด้วยซ้ำ ก่อนจะยอมจำนนต่อ เจกัลแจกอลอย่างสิ้นเชิง จนถึงขั้นสร้างรูปปั้นโมอายของ เจกัลแจกอลในวันโกหกเลยทีเดียว

“หลังจากนั้นพวกเขาก็เชื่อฟังครูเจกัลมากขึ้น แต่ก็เริ่มสร้างปัญหาอีกครั้งหลังจากยื่นใบสมัครเข้าชมรมหนังสือพิมพ์”

“ดูเหมือนว่าการมีเจกัลแจกอลเป็นครูประจำชั้นจะยังไม่เพียงพอต่อความต้องการนะ ได้ยินว่ารุ่นพี่ประธานชมรม ปีก่อนเคยโดนเกือบหัวล้าน ตอนเห็นพวกนั้นยื่นใบสมัครเข้าชมรม”

โชคดีที่เจกัลแจกอลป้องกันไม่ให้เกิดหายนะกับชมรม หนังสือพิมพ์ด้วยการดูนักเรียนพวกนั้นว่า ‘การทำแบบนี้เป็นการรบกวนนักเรียนคนอื่นๆ ที่อยากเข้าชมรมหนังสือพิมพ์ด้วยความตั้งใจจริง’ เรื่องราวจึงจบลงด้วยการยอมถอนตัวของนักเรียนปีสอง ห้องศูนย์

“พวกเรามาเพื่อต่อรอง ประธานชมรมหนังสือพิมพ์!”

คู่หูกิมชานวังชานเดินมาเจรจาแทนกลุ่มนักเรียนปีสอง
ห้องศูนย์ที่กำลังง่วนอยู่กับการถ่ายรูปรูป

“โธ้ย ต่อรองอะไร! กลับเกาหลีไปเลยไป!”

“ไม่เอา!”

“ขอปฏิเสธ!”

หลังจากกิมชานวังชานกับประธานชมรมหนังสือพิมพ์
ปะทะคารมกันอยู่พักใหญ่และดูท่าจะไม่ได้ข้อสรุปภายใน
ห้านาที เจกัลแจกอลจึงเอ่ยปาก

“...ขอโทษนะ”

“ไม่ใช่ความผิดของครูเจกัลสักหน่อย!”

“ไม่ใช่ความผิดครูเจกัลเลยนะ!”

ประธานชมรมกับกิมชานซลพุดออกมาแทบจะพร้อมกัน

เจกัลแจกอลจึงหันไปมองทางกลุ่มนักเรียนปีสอง
ห้องศูนย์

“ครูขอโทษสมาชิกชมรมหนังสือพิมพ์ทุกคนแทนเด็กพวกนี้ที่เข้ามาแทรกโดยพลการด้วยนะ”

“เอ๋?”

“โห...”

ทุกคนปิดปากเงียบทันที เมื่อได้ยินคำพูดของเจกัลแจกอล

“ชมรมหนังสือพิมพ์วางแผนการเดินทางโดยปิดเป็นความลับมาหลายเดือน โดยหนึ่งในเป้าหมายหลัก คือการสืบข้อมูลเบื้องต้น เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการแข่งกระซับมิตรระหว่างเกาหลี จีน และญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นการบังเอิญมาเจอกันหรือไม่ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่านี่คือการเดินทางครั้งสำคัญที่ควรจะเป็นความลับ”

กลุ่มคนที่ถูกคำพูดของเจกัลแจกอลที่มต่างก็ทำหน้ากระอักกระอ่วน

ฝั่งหนึ่งคือชมรมหนังสือพิมพ์ที่อยากเกี่ยวกับครูเจกัลแจกอลโดยใช้การทำข่าวบังหน้า ส่วนอีกฝั่งคือปีสองห้องศูนย์ที่พูดอย่างหน้าไม่อายว่า ‘บังเอิญจังเลย’

ทั้งสองฝั่งที่ถูกจิตสำนึกที่มแทงหัวใจรีบเปลี่ยนจุดยืน
แล้วหันมาเจรจากัน

แต่ชมรมหนังสือพิมพ์ก็ยังถือไฟเหนือกว่าเล็กน้อย
เนื่องจากปีสอง ห้องศูนย์เป็นฝ่ายแอบตามมา จนกลายเป็น
แจกัลแจกอลที่ต้องเอ่ยปากขอโทษ

บทสรุปของการเจรจา คือ ปีสอง ห้องศูนย์เสนอ
'สิทธิในการจองห้องพักโรงแรมอีคาร์ส' พร้อมกับให้สัญญาว่า
'จะไม่รบกวนการท่องเที่ยวเชิงทำข่าวในครั้งถัดไป'

และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ประธานชมรมหนังสือพิมพ์
จึงยินยอมให้ปีสอง ห้องศูนย์เข้าร่วมการเดินทางและใช้เวลา
ร่วมกับครูแจกัลแจกอล

“ที่นี้ก็ได้เที่ยวอย่างสบายใจสักที”

“ถึงจะมีคนเพิ่มขึ้น แต่...ได้ค้างคืนที่อีคาร์สก็ไม่เลว
เท่าไร”

“โชคดีที่เผื่อเวลาไว้ ถ้าวันนี้มีนัดสัมภาษณ์ล่ะก็ คงไป
ไม่ทันแล้วละ”

“ครูเจกัล! ไปทางนั้นกันเถอะ!”

หลังจากความวุ่นวายที่เกิดจากปีสอง ห้องศูนย์จบลง ก็ถึงเวลาอันควรที่พวกเราจะออกเดินทางไปที่ยิวเจิงตู ตามตารางเดิม

เจิงตู เมืองที่โด่งดังในฐานะบ้านเกิดหมีแพนด้า หรือ อีกชื่อหนึ่งคือ ‘สามเจิงสามตู’

‘สามเจิง’ หมายถึงวัฒนธรรม การท่องเที่ยว และการแข่งขัน

‘สามตู’ หมายถึงสัญลักษณ์ของรสชาติ เพลง และ นิทรรศการ

ทั้งหมดล้วนสื่อถึงวัฒนธรรมและศิลปะ แค่นี้ได้เดินไป รอบๆ เจิงตูก็ช่วยให้หูตามีความสุขแล้ว

“ร้านน้ำชาของเจิงตูก็ขึ้นชื่ออยู่นะ แวะไปกันเถอะ”

เมื่อช่วงเวลาเที่ยวแบบกลุ่มจบลง ก็ถึงเวลาแยกย้าย เพื่อท่องเที่ยวอย่างอิสระ ฮวังจีโฮจึงหันมาแนะนำฉัน

ขณะเดินอยู่บนทางเดินที่เต็มไปด้วยร้านรวง เขาได้
หมายตาร้านน้ำชาไว้แล้ว จึงไม่ลังเลที่จะไปซื้อใบชาที่นั่น และ
เลือกนั่งตรงที่นั่งที่สะอาดที่สุดทันที

ระหว่างนั้น ฮวังจีโฮก็ใช้ภาษาจีนสื่อสารได้อย่าง
คล่องแคล่วโดยไม่ต้องใช้ดีไวซ์แปลงภาษา

ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้อายุน้อย่างเปล่าประโยชน์จริงๆ

ใช้ได้เลยแฮะ...

ร้านน้ำชาร้านนี้มีไลน์อัปของใบชาที่ยอดเยี่ยมสมกับ
ที่ฮวังจีโฮหมายตาไว้

โดยเฉพาะชาทิกวนอิมซึ่งเป็นใบชาชั้นช้อจากอำเภอ
อันซีแห่งเมืองกว่างโจว ที่กลิ่นและรสอันนุ่มนวลจะแผ่ซ่านไปทั่ว
ลิ้น ช่วยให้ผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้าได้เป็นอย่างดี

ขณะกำลังเพลิดเพลินไปกับชาสีทอง รวมถึงทิวทัศน์
อันยอดเยี่ยมรอบตัว

ฉันก็สัมผัสได้ถึงอาการจ้องมองจากใครบางคน พอเงยหน้า
ขึ้นมองฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ ก็สบตากับฮวังจีโฮที่กำลังมองมา
ด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย

“โจอียชิน นายเคยบอกว่าชอบชานี้”

“อ้อ ทำไมเหรอ”

ฉันเคยพูดแบบนั้นกับฮวังจีโฮที่ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับ
มารยาทบนโต๊ะอาหาร

“เท่าที่ฉันจับตาดู มันค่อนข้างแปลกนะ”

แปลกยังไง

“นายไม่ได้เกลียดชา และมีความรู้เกี่ยวกับชาค่อนข้างดี
แต่ก็เหมือนจะไม่ได้ชอบมันเป็นพิเศษนะ”

“หมายความว่ายังไง”

“ที่โรงเรียน ฉันไม่เคยเห็นนายเรียกร่องอยากดื่มชาเลย
และตอนขึ้นเครื่องบินก็ไม่ได้เจาะจงเลือกกรสชา”

ความช่างสังเกตของตาลุงนี้น่าทึ่งจริงๆ

คอยดูอยู่ตลอดเลยหรือไง

แต่ก็จริงอย่างที่ฮวงจีโฮว่า ถ้าฉันมีโอกาสได้เลือกเครื่องดื่ม เช่น ปาร์ตี้หลังแข่งหมากรุก หรืออีเวนต์ฉลองกับเพื่อนร่วมชั้น ฉันมักจะเลือกน้ำอัดลมหรือไม้น้ำผลไม้ หรือบางครั้งก็ดื่มกาแฟกระป๋องเป็นส่วนใหญ่ และดื่มชาน้อยเกินกว่าจะบอกว่าเป็นคนชอบชา

มันเป็นเช่นนี้เสมอ แม้กระทั่งตอนอยู่ลับหลังฮวงจีโฮ เช่น ในสนามเบสบอล ในแอร์แท็กซี่ หรือในสำนักงานทีมทะเลสาบนิรันดร์

ด้วยความสัตย์จริง น้ำผลไม้ที่ถูกปากฉันมากกว่า และก่อนจะได้เจอกับซอนซองฮอน ฉันก็ไม่เคยมีโอกาสดูเข้าร่วมพิธีชงชามาก่อนด้วยซ้ำ

“อ้อ คินนี่ทำตัวให้ว่างด้วยละ ฉันจะไปพบใครบางคน แต่ต้องขอให้นายใส่หน้ากากไปด้วยนะ”

ฮวงจีโฮเปลี่ยนเรื่องคุยขณะที่ฉันเอาแต่กัมหน้าดื่มชาโดยไม่ตอบ

“ใครเธอ”

“เจ้าของแสงประทับ ‘จักรพรรดิเพลิง·เทพกสิกรรม’”

ชื่อของคนใหญ่คนโตหลุดออกมาจากปากฮวังจีโฮอย่าง
คาดไม่ถึง

บทที่ 200 นอกชายแดน (4)

ย้อนกลับไปเมื่อครั้งที่เสือดงกลับถึงบ้าน หลังจากถูกรวดของตือหงอเหงทะเลวงร่าง ฮวังจีโฮเคยกล่าวไว้ว่า

‘...คนที่ฮวังมยงกรุปสามารถจ้างได้ในทันที คือเพลเยอร์ชาวจีนเจ้าของแสงประทับ ‘จักรพรรดิเพลิง·เทพกสิกรรม’ ผู้เป็นเทพแห่งกสิกรรม การแพทย์ และสมุนไพรของจีน – หนึ่งในสามราชาห้าจักรพรรดิ...’

สามราชาห้าจักรพรรดิสื่อถึง ‘แปดราชันสวรรค์’ ในตำนานจีนโบราณที่ถูกเล่าขานว่าเป็นต้นกำเนิดของอารยธรรมจีนก่อนราชวงศ์เซี่ยและยังเป็นรากศัพท์ของคำว่า ‘จักรพรรดิ’ ซึ่งในภายหลังได้กลายเป็นบรรดาศักดิ์ของผู้ผนวกรวมผืนแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้สำเร็จ

ในบรรดาแปดตัวเอกของตำนาน จักรพรรดิเพลิง·เทพกสิกรรมถูกยกย่องให้เป็นต้นตระกูลของชาวจีนซึ่งเทียบได้กับ ‘เทพซุส’ ของเทพนิยายกรีก

ถ้าอิงตามเนื้อเรื่องในเกม สามราชาห้าจักรพรรดิแทบจะ
ไม่เข้ามาแทรกแซงเส้นเรื่องเลย...

เนื่องจากมีการกล่าวถึงจักรพรรดิเพลิง·เทพกสิกรรม
น้อยมาก จึงแทบไม่มีข้อมูลของเพลเยอร์ชาวจีนผู้เป็นเจ้าของ
แสงประทับนั้น

การไปพบเพลเยอร์ฝีมือดีโดยไม่มีข้อมูลล่วงหน้าถือว่า
ค่อนข้างเสี่ยง แต่ถ้ามีฮวังจีโฮอยู่ด้วยก็คงไม่ต้องกังวลอะไร

“ไปสิ”

เมื่อได้ยินคำตอบของฉัน ฮวังจีโฮก็แกว่งถ้วยชาด้วย
สีหน้าพึงพอใจ

“นายเคยเจอเพลเยอร์คนนั้นมาก่อนไหม”

“ไม่ ฉันไม่ได้ออกจากคาบสมุทรเกาหลีมานานแล้ว แต่รู้ว่า
ยังมีตัวตนอยู่และรู้วิธีที่จะติดต่อก่อนนั้น”

ฮวังจีโฮแทบไม่เคยออกจากคาบสมุทรเกาหลีเลยสินะ

แต่ถ้าผู้นำเผ่าเสือออกจากคาบสมุทรเกาหลีเป็นประจำ ก็คงเป็นปัญหาไม่น้อย

“ด้วยสภาพร่างกายของเสือแดง มันคือสายสัมพันธ์ ที่จำเป็น ฉันจึงรักษาการติดต่อกับคนผู้นี้เอาไว้”

เสือแดงได้รับทัณฑ์สวรรค์ที่เปรียบดังคำสาป จึงจำเป็นต้องใช้วิธีพิเศษเพื่อรักษาบาดแผลให้เขา และสิ่งเดียว ที่เป็นข้อยกเว้นของบทลงโทษของเทพสวรรค์ ก็คือแสงประทับ สายรักษาที่หุบยืมพลังจากเบ็องบน

เผ่าเสือจึงต้องสร้างสายสัมพันธ์อันดีกับผู้ใช้แสงประทับ ของจักรพรรดิเพลิง·เทพกสิกรรมที่เป็นถึงเทพแห่งสมุนไพรวัว

คำพูดของฮวังจีโฮทำให้ฉันเกิดคำถามในใจ

เพราะเมื่อพิจารณาจากพฤติกรรมเก่าๆ ของเขา ก็พอจะ เต่าได้ไม่ยากว่าหมอนี่รักเพื่อนแค่ไหน ไม่เว้นแม้กระทั่งช่วง ที่ทำตัวเฉื่อยชา

แต่ตามเนื้อหาในเกม ทำไมฮวังจีโฮถึงหายหน้าไป หลังจากเสือแดงตายกันนะ

นอกจากฮวังจีโฮแล้ว เผ่าเสื่อคนอื่นก็เจียบไม่ต่างกัน
ทำไมถึงไม่มีใครคอยช่วยเหลือแบคโฮกุนเลย ไม่ใช่ว่าช่วง
ที่ฮวังจีโฮหายตัวไป คือเขาตายหรือถูกทำให้ขยับไม่ได้หรอกนะ

ฉันจึงลองขบคิดหาวิธีการว่าหากตัวเองเป็นจอมบงการ
และอยากเอาชนะผู้นำเผ่าเสื่อ

ฮวังจีโฮคือเผ่าเสื่อในโลกแห่งตำนาน ผู้ไม่ถูกบั่นทอน
พลัง อีกทั้งยังมีร่างแยกอยู่ทั่วคาบสมุทรเกาหลี การจัดการ
กับเขาจึงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่มันก็คุ้มค่า หากจะยอมเสียสละชีวิต
จำนวนหนึ่งเพื่อจับตัวฮวังจีโฮให้ได้

ถ้าได้ฮวังจีโฮมาไว้ในกำมือ การควบคุมเผ่าเสื่อและ
การบริหารโรงเรียนม.ปลายอื่นกวางก็ไม่ใช่เรื่องยาก

ตำแหน่งบริหารของฮวังจีโฮจะถูกแทนด้วยหนอนปอนไส้
ที่ส่งเข้าไปล่วงหน้า ขณะเดียวกันก็ใช้ความเป็นความตายของ
ฮวังจีโฮเพื่อข่มขู่ให้เผ่าเสื่อเคลื่อนไหวตามเจตจำนงของตัวเอง

ใช่แล้ว ถ้าฉันเป็นจอมบงการ ก็คงจะเล็งจัดการฮวังจีโฮ
ก่อนใครเพื่อน

ฮวังจีโฮจะต้องหาทางแก้แค้นจอมบงการผู้ฆ่าเสื่อแดง
แน่นอน ถ้าลองใช้โอกาสจากตรงนั้น...

แต่การจับตัวฮวังจีโฮก็ไม่ใช่เรื่องง่ายอยู่ดี

หากอ้างอิงจากช่วงเวลาการเสียชีวิตของเสื่อแดงในเกม
จอมบงการยังไม่ได้ออกโรงเองด้วยซ้ำ

กลยุทธ์จึงถูกตีกรอบให้จำกัดอยู่ในวงแคบ

แล้วอีกฝ่ายใช้วิธีไหนจับตัวฮวังจีโฮได้อย่างเงิบเงียบ
จนเขาไม่ปรากฏในเส้นเรื่องหลักเลยล่ะ

หากฮวังจีโฮเริ่มต่อสู้ด้วยพรรคุ่มครองผสมผสานกับ
พลังใต้ดินแห่งเทพสวรรค์ อย่างน้อยก็ต้องมีหนึ่งเมืองถูกลบ
หายไปจากแผนที่ แต่กลับไม่มีร่องรอยแบบนั้นทั้งก่อนและหลัง
การหายไปของฮวังจีโฮเลย

“คิดมากเรื่องอะไรอยู่ จักรพรรดิเพลิง·เทพกสิกรรมทำให้
นายลำบากใจขนาดนั้นเชียวเหรอ”

เนื่องจากมัวแต่คิดเรื่องการหาทางฆ่าฮวังจีโฮ ฉันจึงลืม
การมีอยู่ของจักรพรรดิเพลิง·เทพกสิกรรมไปชั่วขณะ

แต่จะให้เล่าไปตรงๆ ก็ไม่ได้ และในเมื่อการขบคิดต่อไป ก็ไม่ช่วยให้ได้คำตอบ ฉันจึงตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องคุย

“ผู้นำเผ่าเสือใช้ร่างหลักมาพบด้วยตัวเองทั้งที ฉันเอง ก็อยากรู้เหมือนกันว่าจะเป็นเพลเยอร์แบบไหน”

“เป็นคนฝีมือดี แต่ฉันไม่ได้สนใจใครเพียงเพราะฝีมือ หรือก แต่อยากตรวจสอบบางเรื่องก็เท่านั้น”

“อยากตรวจสอบ?”

“สงสัยไหม ว่าทำไมทุกวันนี้เพลเยอร์เดินทางเข้า ประเทศจีนได้ยากมาก”

เรื่องนั้น ฉันพอจะรู้อยู่

ในประเทศจีนมีกรณีแบบคิมยูรีเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีหลายเหตุการณ์ที่แสงประทับคลุมคลั่ง เพราะเพลเยอร์เหล่านั้นเชื่อมต่อกับเบื้องบนมากเกินไป ซึ่งเกือบทั้งหมดล้วนแต่เป็นเพลเยอร์ชาวจีน แต่ก็มีกรณีที่เกิดกับชาวต่างชาติที่ข้ามพรมแดนมาเช่นกัน

นับแต่นั้น ประเทศจีนก็เริ่มคัดกรองนักท่องเที่ยวเข้มงวด
ขึ้น

“เพราะคดีแสงประทีบอาละวาด?”

“ใช่ ส่วนใหญ่แล้ว หากแสงประทีบเกิดอาละวาดขึ้นมา
เพลเยอร์มักจะตายหรือไม่ก็สูญเสียชีวิต แต่มีเพลเยอร์อยู่
คนหนึ่งที่ควบคุมมันได้อย่างชำนาญในขณะที่แสงประทีบ
อาละวาด”

มีเพลเยอร์แบบนั้นด้วยหรือ

ฉันลองนึกทบทวนจากข้อมูลที่ค้นคว้าก่อนออกเดินทาง
แต่กลับจำไม่ได้เลยว่ามีคดีทำนองนั้นด้วย

“ในจีนมีการปิดข่าวยิ่งกว่าญี่ปุ่น แม้แต่สมาคมเพลเยอร์
ก็ทำอะไรมากไม่ได้ ในเมื่อการรั่วไหลของข้อมูลเพลเยอร์
ร้ายแรงเทียบเท่ากับการรั่วไหลข้อมูลกองทัพ เรื่องสำคัญ
เหล่านั้น ย่อมถูกปกปิดเป็นธรรมดา”

ในเกาหลี อาจมีคดีพลังพิเศษบางคดีที่ถูกรัฐบาลหรือ
สมาคมเพลเยอร์อำพรางไว้ แต่ดูเหมือนญี่ปุ่นกับจีนจะรุนแรง
กว่านั้นมาก

“ฉันอยากติดต่อกับเพลเยอร์คนนั้นโดยตรง ถ้าไปได้สวย
ก็อาจมีคำแนะนำดีๆ กลับไปให้คิมยูรีด้วย”

“ไม่อยากจะเชื่อว่าฮวังจีโฮจะเป็นห่วงเพื่อนร่วมห้อง
ขนาดนี้

แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าใจได้ไม่ยาก เพราะในเมื่ออีกฝ่าย
คือคิมยูรี หัวหน้าห้องผู้มากพรสวรรค์ที่เป็นตัวละครของฉัน

“เออละ กลับไปกินมือเย็นกับคนอื่นดีกว่า ในเมื่อมาถึง
ถิ่นที่ฉันก็อยากกินไก่ผัดเม็ดมะม่วงหิมพานต์ของต้นตำรับ”

“ได้ยินว่าเจิงตูกี้ตั้งเรื่องกระต่ายผัดหมาล่านะ”

“ไม่ใช่ว่ากินไม่ได้หรอกนะ แต่ฉันไม่อยากกินอาหาร
ที่มีวัตถุดิบชื่อคล้ายๆ ไข่กระต่ายจันทร์านะ”

ทั้งที่กินขนมตอกที่ไข่กระต่ายจันทร์าทำได้ แต่ไม่กินเนื้อ
กระต่ายเนี่ยนะ

จู่ๆ ฮวงจี้โฮก็เสริมขึ้นมาราวกับอ่านใจฉันออก

“มีเนื้อสัตว์หลายชนิดแทนเนื้อกระท่ายได้ แต่ไม่มีอะไร
แทนขนมต็อกได้”

หลังจากนั้นฉันก็ต้องทนฟังทฤษฎีขนมต็อกจากฮวงจี้โฮ

หลังจากได้เรียนรู้ว่าบรรพตระกูลมองขนมต็อกต่างจาก
มนุษย์อย่างไรแล้ว พวกเราก็เดินกลับไปพร้อมกับชมรม
หนังสือพิมพ์ และแก๊งเด็กปีสอง ห้องศูนย์

ณ คฤหาสน์ฮวงมยงโฮ

ช่วงกลางดึกสงัด

เสื้อแดงซึ่งได้กลิ่นเลือดเข้มข้นโชยมาจากตัวเสื้อขาว
ที่เพิ่งเดินกลับมาจากตึกเงาสีเงินพร้อมกับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เอ๋ยปาก
ถาม

“เสื้อขาว เจ้าไปสอบปากคำจอมลอกเลียนอีกแล้วหรือ”

“ใช่”

“ดูเจ้าจะสนใจมันเป็นพิเศษเลยนะ เพราะถูก
จอมลอกเลียนกวนใจมาตลอดหลายปีหรือไง”

“เปล่า”

เสือขาวปฏิเสธเสียงแข็ง แต่เสือแดงก็ยังไม่หยุดสงสัย

เพราะในช่วงวันโกหกที่ผ่านมา เฝ้าเสือก็จับตัวเฝ้าหมี
กลับมาได้จำนวนหนึ่ง

ในตลอดช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งอันยาวนาน ไม่ได้มี
แค่ครั้งหรือสองครั้งที่เฝ้าหมีถูกเฝ้าเสือจับตัวมาทรมาน และ
เสือขาวก็เข้าร่วมกระบวนการจับกุมอย่างแข็งขัน แต่แทบไม่เคย
ยุ่งกับขั้นตอนหลังจากนั้นเลย

ต้องมีเหตุผลที่เขากระตือรือร้นขนาดนี้แน่

แต่ไม่ว่าจะเค้นสมองหนักแค่ไหน เสือแดงก็ไม่พบ
คำตอบ

บางครั้งเขาก็ยากจะหยั่งถึงความคิดของสหายพุดน้อย
คนนี้

“แล้วสอบปากคำได้ผลไหม”

“ไม่”

ดูเหมือนเสือขาวจะอารมณ์ไม่ดี

แม้การถูกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เลียทำอาจจะช่วยให้สีหน้าเสือขาวดูดีขึ้นบ้าง แต่ดวงตาของเขาก็ยังคงเย็นชากว่าปกติ

“มันเอาแต่พล่ามเรื่องไร้สาระอีกแล้วหรือ”

“ใช่ แล้วเจอกับลูกชายล่ะ คีบหน้าบ้างไหม”

“มันไม่เคยเปิดปากกับเราเลย จะร้องสักแอะก็ไม่มี”

เมื่อได้ยินคำตอบของเสือแดง เสือขาวก็เงยบไปหลายวินาที

แม้สีหน้าของเสือขาวจะยังเย็นชาไม่เปลี่ยน แต่ในฐานะที่พวกเขาต่างก็เป็นเพื่อนกันมานาน เสือแดงจึงพอจะอ่านอารมณ์ของอีกฝ่ายได้เล็กน้อย

เขาลังเลอะไรกันนะ

แม้เสื่อขาวจะยังคงนั่งเงียบ แต่ท่าทีของเขากลับดูเหมือนมีบางอย่างที่อยากจะพูด

ถึงปัจจุบันเขาจะอ่อนโยนขึ้นตามอายุ แต่ก็ยังเป็นเสื่อขาวคนเดิมที่ดิบเถื่อนไม่น้อยไปกว่าเสื่อเหลือง

เสื่อแดงที่สังเกตเห็นความลึกลับเล็กๆ นั้นในแววตาของอีกฝ่าย รู้สึกประหลาดใจ

“เสื่อแดง ขำรบกวนสักเรื่องสิ”

“ว่ามาเลย”

จะรบกวนเรื่องแบบไหนกันนะ

เสื่อแดงซ่อนความกระวนกระวายใจเอาไว้ ขณะจ้องหน้าเสื่อขาว

“ถ้าคำว่า ‘นามที่แท้จริง’ หลุดออกจากปากเจ้านั่นเมื่อไหร่”

เสื่อขาวกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเย็นชาราวกับสลัดความลึกลับทั้งหมดทิ้งไปด้วยจิตใจอันแน่วแน่

“จ๋ามันทิ้งซะ”

หลังมือเย็น สมาชิกชมรมหนังสือพิมพ์กับนักเรียนปีสอง
ห้องศูนย์ที่กำลังศึกสุดขีด ก็เริ่มเผชิญหน้ากันในแง่มุม
ที่แปลกประหลาด

ตอนนี้พวกเขา กำลังเปิดศึกแข่งเกมที่พวกปีสอง
ชมรมหนังสือพิมพ์เคยเล่นโต้รุ่งกันถึงเช้า

“พวกนายดูถูกฝีมือชมรมหนังสือพิมพ์ที่โต้รุ่งกันมา
ทั้งคืนเกินไปแล้ว!”

“บทพูดแบบนี้ มันคือการปักธงแพ้ไม่ใช่เหรอ”

“ไม่ใช่คำพูดของหัวหน้าจอมวายร้ายด้วยนะ แต่เป็น
พวกปลายแถวนี้แหละ”

“พวกห้องศูนย์พูดถูก หุบปากแล้วต่อสายคอนโซลสักที
เถอะ”